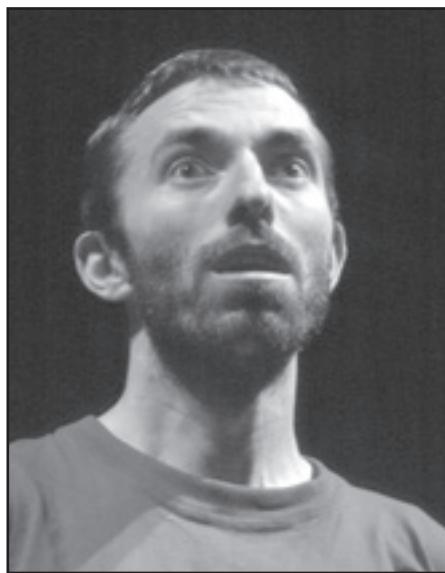

Úterý 10. srpna 2004

Svátek má Vavřinec

Někdy to představení začíná, teprve když skončí

Rozhovor

Jiří Jelínek, ač mlad třicet let, je pro mnohé již kultovní postavou. Zakladatel královéhradeckého Divadla DNA, podněcovatel mnoha akcí a akciček v rodném městě i jinde, hlavně v pardubickém Divadle 29, nositel Ceny Divadelních novin za rok 2002 v oboru alternativní divadlo. Loutkář, básník, kreslíř, klaun, bývalý pošťák. Potkáte-li ho, určitě si ho všimnete. I když bývá většinou mírně loupežníkovitě zarostlý, působí jako rozjívený kluk-střapatá loutkoidní hlava, veselé šibalkoidní oči, kulaté hrncoidní uši, širokoúhlý odchakuchuoidní úsměv, barevné tričko a krátké kalhoty. Mohl by hrát Vocho-mírku, Kluka z plakátu i Vlka v Hej počkej zajíci, hraje ale bláznivé divadelníky ve dvou inscenacích Klicperova divadla Hradec Králové - v Návštěvě staré dámy a Prodané nevěstě režiséra Vladimíra Morávka. Do letošního Zpravodaje Loutkářské Chrudimi i do toho našeho kreslí a kreslí obrázky a komiksy. Na Jiráskově Hronově kdysi vystoupil s inscenacemi Biodesillusion

a Na Cyrana, ta první tu byla ještě pod firmou Jesličky, s druhou už přijel jako klubající se DNA. Od té doby ho znám a - přiznám se - mám velmi rád. Na letošní Hronov přijel s (tentokrát) Psem, s nímž vystoupil včera, a dnes nabídne na schodech Jiráskova divadla Epos svého DNA.

Jak vznikla inscenace Ani Anička, ale Alenka?

Úplně náhodně. Se Zdendou, Monikou a Radkem jsme se potkávali tak dlouho, až jsme si řekli, že bychom chtěli něco udělat. Oni mají soubor Chruchru, což jsou rakvičkárny, já DNA. Záměrem bylo udělat něco úplně jiného, a tady ten tvar, ta hra od slova hráti si, se nám zalíbila, protože tak sama od sebe vyplynula. Nijak jsme to nezamýšleli, i ten Carroll se tam dostal až na poslední chvíli. Pro nás je to takovej malej svátek. Vykvetl nám a nic víc od toho nečeckáme ani nic neplánujeme. Klidně se ale může stát, že si za rok řeknem, že zkusíme něco úplně jiného a budeme dělat třeba pohybové divadlo. Prostě to byl takovej experiment, kterej si užíváme. A je nám jasné, že je to velmi neprodejně představení - pro malo lidí v malejch prostorách... Ještě jednou se omlouváme těm, kteří na nás museli jít jindy, protože se nevesli, ale my to fakt hrajeme jen pro malej diváckej okruh, jinak by to vůbec nefungovalo. Je to založené na detailu, na atmosféře, na vyvolávání dětské hravosti. I když si nemyslím, že to je jen pro děti. Možná dokonce to pro malé děti není, spíš pro dospělé děti. Někdy to představení začíná, teprve když skončí. Diváci zůstanou a hrajou si. To je skvělý. Často si vymějšlej mnohem lepší věci, než jsme jim nabídli my.

Co to přináší tobě?

Je to pro mě odpočinek ode DNA. Nejsem tam ani jako autor, ani jako režisér. Mám tam přesně tu jednu čtvrtinu jako ostatní.

Hrají v tom vaše skutečné hračky?

Jo. Každej něco přines, většina je od Henslů z půdy, ale něco nám po některých představenech daly i nějaké děti. Zajímavé je, že některé hračky mají už své vlastní "divadelní" osudy. Třeba ten pes, co dělá profesora. Jednou

Fantazie nedokáže učinit z bláznů mudrce, ale činí je šťastnými na rozdíl od rozumu, který své vyznavače činí politováhodnými; takže ona své lidi obdaruje slávou, on hanbou

B. Pascal

9:00-12:30

Semináře a dílny

14:00-16:00

Kritický klub

16:30 (B) a 20:00 (A) - Jiráskovo divadlo

DS Scéna Libochovice

Na motivy amerických her: Manžel na inzerát (90')

14:00 (A) a 19:00 (B) - Sál Josefa Čapka

Divadlo VOSTO5 Praha

Cihlář, Jeřábek, Kašpar, Prokop: Sněžka (75')

16:30 (A) a 21:30 (B) - Sokolovna

DS Černí sviháci Kostelec nad Orlicí

Josef Tejkl: Solný sloupy (105')

20:30 a 22:15 - před Jiráskovým divadlem

Soubor DNA Hradec Králové

DNA: Epos (30')

HRONOFF

14:00 - Park Aloise Jiráska

Sv. Vavřinec - den ve znamení vařečky, dobrého jídla, vína a piva
Předvedení kuchařského umění, příjezd sv. Vavřince.

18:00 - Park Aloise Jiráska

Bílá paní - Muzikál ZŠ Hronov.

19:00 - Park Aloise Jiráska

Diskotéka pod širým nebem

21:00 - Čajovna

VIBRA ETHERNA

Akustická alternativa s prvky hudby tradičních kultur v Čajovně.

BEZ UMRTVENÍ

Konečně to přišlo, konečně je to tady: Rozdílné názory, rozdílná hodnocení, pře, nepochopení, nasranost, zafatost, netolerance, bránění a útoky. Vážení, to je skvělý! "O čem to je?... Taková blbost!" říká jeden. "To byla paráda. Jedinečný, největší životní zážitek," dí druhý. Ptám se vždycky: Existuje jediná pravda, existuje jediný (spravedlivý) soud? Ne. Ani čas takovým není. Kolik geniálních věcí určitě utonulo v řece Zapomnění a kolik historických blbů a blbostí stojí stále na piedestalu, třeba i v Hronově (abyste mě nekamenovali - myslím sošku králíka na cestě z Hororu na internát). V diskusích, recenzích, přednáškách se každý snaží viděný divadelní tvar slovně uchopit, pojmenovat, analyzovat, pochopit. POCHOPIT, to je oč tu běží. Dnes už ale nevystačíme s žádnou jedinou metodou, jediným metrem. Ani strukturalismus není schopen popsat a uchopit současné divadlo, potvrzel mi během našeho rozhovoru profesor Císař. Je třeba - stojí-li diskutovaná věc za to - zasadovat inscenaci do širších souvislostí a kontextů. Jen tak, myslím, se aspoň trochu přiblížíme postmodernímu umění, postmodernímu světu. A nemyslete, postmoderní je dnes vše, i úvodní Hadrián i Thupatlapa i Dr. Krásá i Potoň i DNO. Všichni se pohybujeme ve stejném čase a prostoru, všichni jsme výsledníci bytí a existence jednoho světa a jedné kultury. Všichni jsme černoši, řekla by má žena.

Zaujal mě tady jeden známý, bývalý student teatrologie v Olomouci Lukáš Nozar, který říkal: Proč se furt snažíme inscenace pitvat a vynáset jediný soud? Daleko cennější je o věcech ROZPRÁVĚT, zařazovat je do kontextů. V Německu je zvykem, že v programu je třeba historická analýza, filosofický esej, báseň, výklad sociologa, psychologa, výtvarníka a - pochopitelně - dramaturga nebo samotného tvůrce. Ani to nemusí zachytit výsledného "motýla" inscenace, i to mu může setřít a jistě stírá pel z křídel. Ale přece jen takové pohledy umožňují daleko hlubší pochopení motýlů a vůbec světa a dějů kolem nás.

A tak se přeme, vynázejme soudy, hádejme, nasírejme. Jen si nemysleme, že jenom ten jeden (a k tomu ten náš) pohled a názor je jediný možný (a k tomu správný).

Já si třeba myslím, že slovenská Antigona Smrti a Lásky byla blbá, Motýlci a kozičky fajn (hlavně ten název) a Ani Anička, ale Alenka skvělá. A kdo si myslí něco jiného, tomu rozbitu držku.

Vladimír Hulec

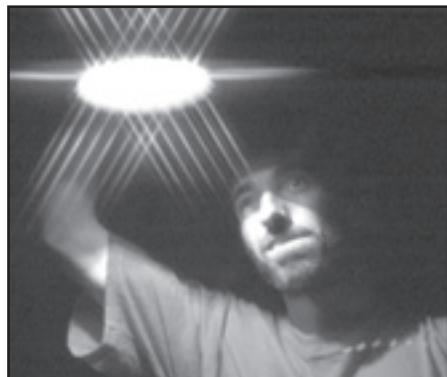

Foto: I. Mičkal

za náma přišel kluk a říká: Takovýho jsem měl a podívejte, on umí šilhat. Dal mu oči do křiva a náš Profesorpes od té doby šilhá.

Jaká byla tvá nejoblíbenější hračka v dětství?

Velká oranžová tatrovka. Tu měli všichni. Byla asi metr dlouhá a vzadu měla takový skosení, a když sis sednul na korbu, aby ses povozil, tak té to shodilo. A druhá byl Gorilot. To byla malá gorila, která byla velká. Když jsem ji dostal, byla velká jako já a trápila mě. Mučila mě, občas mě dokonce přeprala. Když jsem vyrostl, vyřídil jsem si to s ní.

Mohl bys vysvětlit název (tentokrát) Pes?

My se jmenujeme pokaždé jinak. Zatím jsme se jmenovali (tentokrát) Auto, (tentokrát) Cimburáček, (tentokrát) Bagr... Na Chrudimi jsme se jmenovali (tentokrát) Harmonika a naše logo bylo Svět není černý, ani bílý, svět je harmonika. Tady jsme (tentokrát) Pes. Docela nás pobavilo, když jsme si v programové příloze přečetli: (tentokrát) Pes - Svět není černý, ani bílý - Harmonika. Někomu asi slovní humor moc nedochází. Takže jsme tady velká alterna.

Co teď dělá Divadlo DNO?

Divadlo DNO přijede dnes a bude tady úplně

výjimečně hrát Epos. My jsme na Hronově nebyli strašně moc dlouho, i když jsme byli vybraný, nikdy jsme nemohli všichni, pokaždý byl někdo někde jinde. Byli jsme nominovaní s inscenací Dr. Kraus, ale tu tady hrát nemůžem, protože ty loutky jsou tak titerné, že komorní sál pro 300 lidí je pro ně příliš hodně moc velký. A tak jsme přijeli v rámci OFFU s Eposem.

I když se to nezdá, vím, že hrájete po celé republice, hostujete často v Praze, míříte do Chorvatska. Jste ještě amatérí?

Co to je profesionální divadelník? Já si myslím, že spousta souborů, co tady hraje, jsou profesionální divadelníci, jen nemají tan statut papírové. Možná je to tím, že pro amatéry to není zaměstnání... Mně to, přiznám se, moc netrápí. Když teď občas hraju jako herec v Klicperově divadle, pocítuju, že to, co děláme se DNEM, je opravdové divadlo. Potěšilo mě, když Vladimír Morávek byl na nějakém našem představení a říkal, že jsme divadlo opět vrátili k tomu, co divadlo mělo dělat. Být živým divadlem.

Nechtěl bys ale divadlem žít? Není škoda, že musíš při tak velkém využití a myslíš i úspěchu ještě chodit do práce?

Mylíš se. Už nejsem pošták. V danou chvíli jsem nezaměstnaný a divadlo mě živí. Klicperovo i naše "amatérské" DNO. Teď jsme týden připravovali s Jirkou Havelkou, který tu mimochodem hraje či hrál ve stanu s Vosto5, novou inscenaci, kterou bychom rádi hráli koprodukčně ve Studiu Ypsilon. V říjnu by to mělo mít premiéru. Havelka, dva lidí ze Studia Studia Ypsilon, já a dva nebo tři lidí ze DNA. Takže - je to amatérské nebo profesionální divadlo? Jsem amatér nebo profesionál? Pro mě je důležité, aby to, co dělám, nebyla kamennost, ustrnutost. Proto se prohlašuju za amatéra, a nemusím nic řešit. Přijde mi to fajn a to mi stačí.

Vladimír Hulec

Nejdůležitější je přežít?

Antigona

Divadlo Pôtoň z Levic stavilo Sofoklovu Antigonu v zásadně zredukované a upravené podobě a opatřilo ji dalším titulem /L'amour/. Tato zvláštní složenina napovídala, že půjde o cosi mezi láskou a smrtí. Tyto motivy samozřejmě v Sofoklovi najdeme, ale nezdalo se mi, že by se o nich výhradně hrálo. Inscenace režiséry Yvety Jurčové se spíše pohybuje mezi životem a smrtí a je velmi stylizovaná, výrazně výtvarně akustická, přičemž ovšem vychází daleko více z antiky než by se na první pohled zdálo. Nejde jen o řečtinu v úvodu, ale kostýmy, líčením i půzami herci připomínají antické sochy / včetně některých videoprojekcí / a také jejich stanoviska jsou tlumočena v jakési jambově rapové rytmizaci. Bílá /mramorová/ barva Antigony i Kréonova je zřejmě zároveň výrazem nějakého neměnného stanoviska, přičemž není podstatné, zda jde o pohnutky ušlechtilé nebo utilitární. Oba hlavní protiherci možná mají představovat i něco neživotného, předem odsouzeného právě pro svou ortodoxnost k zániku. Chór /tady sbor/jakoby vystoupil z nějakého antického vlysu a ve své amorfnosti snad měl být symbolem lidového prvku. Jeho groteskní komentáře, ať už slovní, taneční nebo zvukové, pro mě ale zůstaly pro svou až klaunskou rozvernost jistou záhadou.

Ústřední hrdinkou levické Antigony je její sestra Isména, jediná, která ze sebe postupně smývá sošný prach, aby zůstala člověkem. Tím ovšem levický soubor zásadně posunul hlavní konflikt dramatu. Isména přece sama neudělá nic. Podstatné tak už není téma vzpoury proti rádu, osudu, bohům, ale jen – když to hodně zjednodušíme – přežít. Ale také nepokračovat v bývalých vinách, zastavit rodovou kletbu, přetnout ten řetěz vražd a zločinů. Nebo jen špatných rozhodnutí s katastrofními důsledky. Je to moc nebo málo? To ať si rozhodne každý sám. Isména v rudých šatech v závěru tančí svůj tanec života. Nakonec ustane v jakési triumfující póze, přičemž ji v projekci sledujeme až do herecké šatny, kde svůj kostým odkládá a odchází. Mezi nás? Proč pointu inscenace neakceptovat, když jsme se už smířili s textovým skeletem a tím pádem s nekompromisním podřízením autora určitému generačnímu gestu. Vizuální podoba levického Sofokla ve své bohaté, náročné a nápadité metaforičnosti jistě najde četné příznivce, já se přiznám, že dávám přednost tomu, když Antigona zůstává Antigonou.

Jana Paterová

Divadlo Pôtoň Levice, Slovensko

Antigona

Foto: I. Mičkal

ANTI...GONA

Antigona

Byli jsme svědky velmi stylizovaného a velmi zajímavého představení s výsostně výtvarným zpracováním.

Drama bylo rozehráno v rovině oživlé minulosti prostřednictvím soch a víceméně fragmentu části amfiteátru – proscénia, kdy výtvarně pojednaní herci i mírou stylizace jednání vlastně přicházejí zpět z říše Hádovy, aby nám přehrál tento starý dobrý Sofoklov kousek o osudech Oidipových potomků.

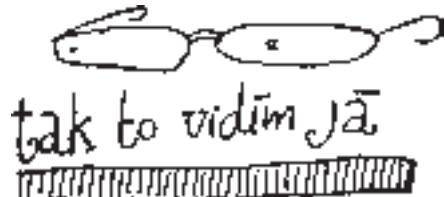
Potěšitelné je, že zpracování přináší bytostně dnešní řešení a přitom přiznává a vychází z původních kořenů, což je spojení málokdy výdané.

Pochvalme práci v oblasti tvarování dramatické osoby – tedy jak masku, tak kostým, kdy dívka volí život místo patetického (nemyslím to pejorativně) gesta, se promění v živoucí bytost tak zřetelně a tak přirozenými divadelními prostředky. A dále pak je tento princip v rámci hry a děje užíván.

Problémem – a je to paradox – je míra stylizace – nikoli výtvarné, ale herecké. Zkrátka – je to tak suverénní výkon ve všech oblastech, až si myslím, že je příliš tlačeno na pilu. Je to tak silná energie, že dramatičnost Sofoklova kousku se začíná upozdňovat. Konflikt oběti – jakožto představitelky zastávání tradičních hodnot a opovržení pragmatismem – a volbou života, i za cenu ztráty cti, je trochu potlačen.

Tedy ptejme se, kdy může stylizace přerušt v zjednodušení nechtěné. To vidím jako problém tohoto představení.

Pavel Purkrábek

Antigona

Petr Haken

Inscenaci jsem vnímal po výtvarné stránce více než slovesně. To neznamená, že by slovesná zaostávala, to znamená, že ta výtvarná byla silnější. Jen jsem nakonec postrádal to silné výtvarno z úvodu v průběhu hry. Přišlo zase na konec. Mnohým inscenacím dnes chybí tento rozměr, a to je jistě škoda.

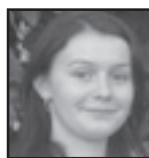
Josef Tejkl

Levický soubor velmi mnohonásobně otevřel sarkofág, v němž v sošné věčnosti dříme Sofoklovo téma. Postupně se v tomto sarkofágu zabýval ambiciózní scénografie skvěle-především v entré-tomuto zabývalo svědila.

Vzápětí však jako by počala požírat sebe samu, zvláště když forma začala v inscenaci vítězit nad obsahem. Formalismus se rozrůstal do rozměrů artistických a postupně spolehlivě vybydloval Sofokla. Sympatický soubor stihl ze sarkofágu se cíti uprchnout v hodině dvanácté, těsně před tím, než by neodvratně sklaplo víko pasti, kterou na sebe v dobré věře nastražil

Zuzka Hodková

Přišli, zabilo, odešli. Na letošním Hronově začínám zjišťovat, co je to extrém ve všech formách. Určitě to bylo lepší, než kdybych v divadle seděla tři hodiny a zábavou zkoumala čalounění sedadel.

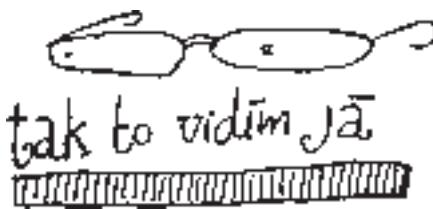
Ale přijde mi, že takhle tomu něco uniklo, i když to bylo představení nezvyklé a skrývající nesčetná tajemství...

Antonín Fendrych

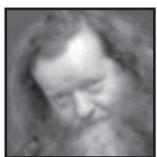
Celá produkce bezpochyby udržovala tvar, byl jsem svědkem pohybové a výtvarně precizně budované formy, bohužel na můj vkus trochu příliš exaltované a expresivně pojednané. Navíc se trochu vytrácela vlastní dějová linka antického dramatu, jednalo se o jakýsi extrakt, sofoklovskou trest. Dle všeho však byl tento výluh režijním záměrem a proti gustu žádný dispuťat. Časově se vše pohybovalo v únosných mezích, herci jsou technicky dobře vybaveni, ne vždy jsem s nimi souzněl. A byla škoda, že při všem tom zdání dokonalosti nevychytali závěrečný lapsus s oponou.

Pokračování na straně 6

Ani Anička, ale Alenka

Josef Tejkl

Městečko Trnávka, Ani Anička, ale Alenka. Pro mne spíše ani ryba, ani rak. A to jsem zpočátku kvitoval přítomnost Jirky Jelínka, který se činil, seč možnale mnoho nemohl, jelikož vše bylo nastoleno jaksi těžkopádně, poetika měla těžký zadek a křehké se stávalo tříšti...

Přihodí se, někde prostě vypadl tmel a kdosi zahodil klíč.

Petr Haken

DNO si hraje, Dno vytváří dramatickou hru, možná více pro sebe než pro diváka. Přesto se divák baví právě tou hravostí, snad roztomilostí. Ale co bude dál, chtěl bych už od DNA něco víc.

Antonín Fendrych

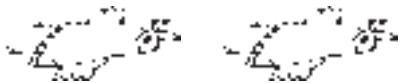

Predstavení bylo myslím velmi nešťastně postiženo prostorem, do nějž bylo umístěno. Všechno bylo miniaturní, takřka nepostrehnutelné, spousta věcí jaksi bezdékly unikala a mijela se s mým vnímáním. Navíc motivy mé neoblíbené Aničky Skřítka a Slaměného Huberta přehlušily mého zamilovaného Lewise Carrolla. Škoda. Vznělo to pro mne jako rozpačité nic.

Vít Závodský

Ať už vinou samotného souboru nebo pořadatelů, nedalo se kvůli neregulérním prostorovým podmínek čtyřčlenné partě to, co zřejmě zaujalo porotu LCH – totiž navodit fantaskní atmosféru na hráne skutečnosti a snu, a hlavně vtáhnout do ní všechny početné okouzleníctivé diváky. Carollovský podnět (znakem protagonistky byl předávaný slamák) se zjevně chtěl prolnout s reminiscencemi na vlastní, posléze opouštěné dětství. Ve sporém nasvěcování se sice uplatnilo místo milé, jen z bezprostřední blízkosti sledovatelné filigránské hračkaření, ale poezie asociací, vnitřní napětí celku a intimní srozumění spřízněných duší alespoň v 17 hod bohužel vyvanuly.

Ach, tie detstva radostné

Ani Anička, ale Alenka

Predohra

Najskôr vznikol menší problém okolo množstva divákov. Potom zvolna a zbytočne krátka akcelerovala roztržka okolo výšky praktikábu. Nato som bol podrobený testu, či vidím to, čo mám vidieť, lebo inak som vraj ako divák zbytočný a pokojne môžem odísť. Nevidel som, został som. No a potom som už videl všetko, ale radšej som asi nemal vidieť nič.

Niekoľko evidentne dospelých ľudí sa ma totiž nasledujúcich tridsať minút snažilo prevedieť, že sú deti.

Medzihra so sentimentálnym podtextom

Ešte v bájnych časoch, keď som bol dieťa do tej miery, že som o tom nikoho nemusel presviedčať, sme sa hrávali na biednom pieskovisku medzi bytovkami v Malackách rôzne hry s tehlami. Boli založené na dvoch nemenných zákonitostach:

- vždy to bola tehla, lebo tehál bolo vďaka výstavbe ďalšej bytovky dosť, bola ľahko nahraditeľná inou tehľou a ani omylom nehrozilo, že by sa mohla nenávratne zničiť ako všetky krásne a úžasne drahé dvadsaťkorunové hračky od krstnej mamy

- mohla sa meniť na ľubovoľnú vec okrem tehly, najčastejšie na tank T-34 alebo Tatra 138.

Nadšene sme si ich posúvali od rána do večera neobratnými detskými rukami, vydávali sme vrcívé zvuky a pisklavé vojenské povely, či ešte pisklavějšie výbuchy vyhadzujúce do nebotičných výšok fontány piesku.

Bolo to úžasné, dokonale presvedčivé a verili sme tomu až dovtedy, pokiaľ sme nemuseli ísť domov. Nikto okrem nás sa na spomínaných hráčach nezúčastňoval a žiadnych divákov sme ku nim nepotrebovali.

Krátké a intenzívne jadro

Videl som dospelých ľudí, neobratne sa skrývajúcich za Carollovou predlohou, ako sa hrajú so sofistikovanejšími obdobami tehál. Ale boli rovnako neobratní, rovnako neskúsení, rovnako svoje hry väčšinu času vlastnými telami žiarivo skrývali pred "náhodnými okoloidúcimi" a ich pokusy o napodobenie hudby boli rovnako zúfalé neúspešné ako naše pokusy o imitovanie zvuku útočiaceho tanku. Možno bol v neschopnosti animovať bábku či upraviť predlohu tak, aby bol citateľný dôvod, pre ktorý si ju vybrali a urobili s ňou to, čo urobili, skrytý nejaký emočný alebo (ale to sa mi určite nechce veriť) estetický kód. Možno. Ale bol v tom prípade skrytý mimoriadne obratne. A možno to je stará známa variácia hry na cisárove šaty - komu sa nepáčilo, je hnusný cynik. Nuž som. Priznávam, z inej strany tejto megauletenej partičke fandím. Sám vyrábam

ešte väčšie vtákoviny, stačí mi na ne zopár tehal. Ale obecenstvo ku nim celkom iste nepotrebujem.

Šokujúci záver

A možno to bol najnovší kúsok v coolerskej sérii Jackass a do týždňa budeme všetci, čo sme boli pri tom, na MTV. Hned po šnupaní wasabi.

Karol Horváth

(tentokrát) PES Městečko Trnávka
Ani Anička, ale Alenka

Foto: I. Mičkal

To sa nerobi

Ani Anička, ale Alenka

Konvenuje ti hip-hop, techno, alebo nebodaj pop? Napľuť na teba! To ti hovoríme my, elisti, ta ľudstva. Spoznáš nás podľa toho, že vieme žonglovať s tromi loptičkami. Ale keď nám ich zahodíš, nebudem sa na teba hnevať. Veď to bol len taký nápad. Zdá sa, že sa neujal. Skúsim iný.

Lewis Carroll napísal svoju Alenu zbytočne. Soubor (tentokrát) PES Městečko Trnávka (ďalej PES) nám to v inscenácii Ani Anička, ale Alenka, ktoré sa k inšpirácii Carollom hlási, predvedol s dôslednosťou kobercového bombardovania. Nemám rád silné slová. V tomto prípade sa však k nim uchýliť musím.

Neviem nič o zázemí, pohnútkach tvorby, ani okolnostiach divadelnej prevádzky (provozu) zoskupenia PES. Avšak jedno som si dovolil vysvetlovať - tvorcovia zamerali svoju pozornosť na diefa Potiaľ úvaha. Nasledujú faktky.

Robiť divadlo pre deti je náročná a namáhavá práca. Ako každá iná divadelná práca. Viem, o čom hovorí. Sám som s deťmi a pre deti desať rokov divadlo robil. PES sa k dieťaťu priblížil. Natesno. Obávam, či mu nevliezol rovno do úst. Alebo inam. Dobre som videl, ako sa s infantilnou demagógiou snažili stvoriť svet, ktorý sa riadi podľa jedineho pravidla: ako si povieš, tak budeš mať, čo urobíš, to je pravda. Nuž, nie je to tak. Nikde. PES svet slovných, drevených i kombinovaných hračiek nám pred očami neožil. Neočaril ma, ani nevyvolal vo mne nostalgické nálady za slobodou mojich detských liet. V čom bol problém? Obávam sa, že vo všetkom. Štúria aktéri pred našimi očami vstúpili do hry, ktorej pravid-

pokračování na straně 5

pokračování ze strany 2

lá nielenže nevyrieckli, ale každú chvíľu ich menili. Počkaj - klobúk! Kto mal klobúk, ten bol Alenka. Ale ani už po chvíli neplatilo. A pritom šlo o veľa. Šachová partia so samotnou kráľovnou rozhodne nie je každodenná príležitosť. Ani pre veľmajstra Fischeru, tobôž nie pre spiace dieta.

Pred očami nám postupne ožívali a odumierali hráčky - bábky (doutky) tak, ako sa inscenátorom hodilo. Vlnili sa, skákali, zvonili, piekli sa. Precízne narábanie s nimi v tomto prípade však nemôžem s čistým svedomím označiť za dôkaz jemnosti v prístupe k partnerovi v hre. Bolo to iba do seba zahľadené hračkárstvo bez akejkoľvek významovej, či estetickej kvality. Myslím, že celé to začalo elektrifikáciou kvetináčov. Navráta kvetináče a vydávať ich za tienidlá je isto pokrovkový čin. Avšak nie v krajine s takou sklárskou tradíciou, akú Čechy majú.

Je chvályhodné, že PES si hľadá vlastnú cestu k divákom. Ale je smutné, že to robí takto ignorantsky voči divadelným technológiám, ktoré majú v tejto krajine aspoň takú tradíciu, ako tie sklárske. A takto by som mohol pokračovať krok za krokom, až kým by posledný nezhasol.

Pozorný čitateľ si určite všímol, že som až doteraz šetril chválu na produkciu PESa. Mám na to dobrý dôvod. Divadlo pre deti roky bojuje o dôstojné miesto na javisku. Je mi ľútō, že PES v tejto svojej produkcií dáva zapravdu tým, ktorí by ho najradšej vykázali na obdráté koberce predskolských zariadení. Do rúk dobromyselných tetušiek vo vyťahaných teplátkoch, s odrazenými trvalými onduláciemi kedy s fialovej farby. Štvorhlavý PES v uniformách armády bojovníkov za zrovнопrávnenie dramatickej výchovy na poli divadla - jednofarebných tričkách a "neurálne" tmavých nohaviciach poslal dielu - hrdinu inscenácie spať, aby ho vzápäť uvrhol do sna, v ktorom je dovolené všetko. A to sa predsa partnerovi nerobí.

Lewis Carroll nedovolil Alenke dotknúť sa Kráľovnej. Ale ponúkol jej možnosť pozvať ju k sebe. Stačilo, aby Alenka o krok ustúpila a Kráľovná podišla za ňou sama. PES nechal Alenku poraziť kráľovnú a potom jej klobúk hodil o zem. A to sa naozaj nerobí. *Silvester Lavrik*

Život ako šachy a naopak

Malá rošáda

Brněnský divadelní soubor Motýlci a Kozičky se ve svém žertu nazvaném Malá rošáda evidentně inspiroval absurdní dramatikou. Jako výchozí, jedinou a stále stejnou, situaci zvolil hru v šachy, která svou monotónností musí každého přihlížejícího smrtelně nudit /všem šachistům se předem omlouvám/. Tu podtrhl i stereotypní hudebou, absencí jakékoliv mimiky a rituálním vyměňováním postů černobílých postav dvou mladých Mužů 1 a 2, přičemž je vlastně jedno, kdo jakými barvami táhne. Stejně umrvující je i minimalistický dialog, který se točí kolem spíci ženy jednoho z šachistů. Situace vyvrcholí v okamžiku, kdy si ženu vzájemně vymění. Ovšem překvapená reakce jednoho z mužů, - z druhého jsem na pravém boku viděla vždy jen jeho dlouhý vlas, jedno zda světlý nebo tmavý - tady byla výraznou chybou. Pánové a dámo /režisérko/, když nás tak usilovně přesvědčujete, že změna neexistuje, měli byste být důslední. Jinak by celá hříčka mohla ztratit smysl. A kdyby se Pavel Rybička a Matěj Záhořík snažili ještě nahlas a srozumitelněji mluvit, možná by pobavili víc diváků než ty v nejbližším okolí. Kdo chce, může nad Malou rošádou spekulovat o životních stereotypech, banalitách atd., já bych se spokojila s tím, že jde o ne úplně přesně timovaný studentský vtíp.

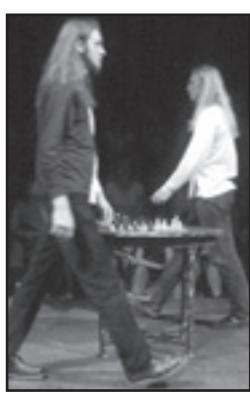
Jana Paterová

Krásne podaný vtíp

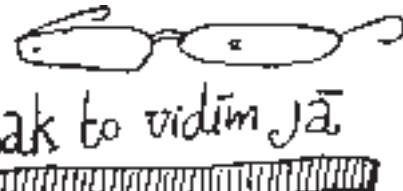
Malá rošáda

Je zajímavé, že už druhý soubor prijel s inscenácií, jež je téměř výlučně hrou s formou. Po Divadle Kámen předvedli obdobný formální perfekcionismus i Motýlci a kozičky z Brna. Celé to je postavené právě na té dotaženosti až za hranici "normálu". V tom je to pikantní, v tom je to fór a tak to funguje. A nemá cenu čekat víc: Krásne podaný černobílý vtíp.

Vladimír Hulec

DS Motýlci a Kozičky Brno
Malá rošáda
Foto: I. Mičkal

Malá rošáda

Petr Haken

Krásná hříčka, presné, jasné po všech stránkách. Jen jaksí nevím proč tady. Asi bych se tím daleko více pobavil v nějakém jiném kontextu než je Hronov.

Josef Tejkl

Malá rošáda Kristýny Mazlové /kozičky/ a dvou junáckých antipodů /motýlcí/ potěšila. Byť nevelká v ploše, silná v nápadu. Minimalistická Ženitba nebo, chcete-li, spolehlivý návod, jak zůstat doživotně starým mládencem, poněvadž jakákoli jiná činnost je ve vztahu k něžnému pochlávání kontraproduktivní. Mazlová se holt se ženami nemazlí.

František Štibor

Já jsem se upřímně bavil. Černobílé, minimalistické, dlouhovlasé. A navíc mluvili o ženě, která prý už dva roky spí. Už bych si taky rád schrupsnul. Ale jde to při těch představeních, která jsou letos v programu? Nejde.

Antonín Fendrych

Drobná studentská legráčka, hříčka. Velice milá, byl jsem jí potěšen a překvapen nápadem, který jsem neočekával a byl pro mne jako zjevení. Kouzelná muzika, na první poslech monotónní, přítom však strhující a udržující tempo. Holt se podle mého letos na Hronově malým plochám daří.

Vít Závodský

Dokladem střízlivého odhadu vlastních možností byla čtvrtodinová autorská ukázka textového i scénického minimalismu, v níž dvojice černobíle kostýmovaných vlasatých jinočů při vracejícím se hudebním motivu celebrovala jako tajemstvím ochucený obřad „královské hry“, v základní dvojznačné situaci upomínající na Havlovu Zahradní slavnost. Nápad se naštěstí uměle nenatahoval, pointa přesně dopadla a nic světoborného nepředstavující drobnůstka (ovšemže těžko souměřitelná se zdejšími celovečerními opusy) docela vyšla.

anketka

Komu nebo čemu se na divadle říká pacanda?

Pacanda je krásná korpulentní dámská hyžď vyskytující se na divadle i v přírodě.

Bedřich Beran

Pacanda je děsně zpakané představení.

Hana Mocková a Mila Sůva

Pacanda je nádherné slovo. Evokovalo ve mně vzpomínku na báječnou knížku Geralda Durella - Moje rodina, ve které je lodička zvaná manda, malá, příjemná, podomácku vyrobená. A tak si myslím, že pacanda je půvabné, milé, křehké, „doma dělané“ divadélko.

Lída Honzová

Pacanda je příjemný potlesk, ne frenetický ani klaka, po příjemném představení.

Josef Melena

tak to vidím já

Antigona

Tomáš Jarkovský

Vít Závodský

Antigona - Forma SMS zasekla svůj ostrý drápek i do antického dramatu! Slyšel jsem, že představení mělo působivé finále, já jsem však bohužel zrovna mrknul.

Levíčtí hosté (letošní Divadelní Třebíč uzavřeli showmanskou variaci Krále Ubu) si potrpí na rasantní úpravy zvolených předloh a tolikrát autorský i režijně adaptovaná Sofoklova Antigona nebyla výjimkou. V inspiraci tímto přístupem dovolme si tedy alespoň výkřiky lakonické deskripce a imprese. Výrazně redukovaný text, z jeviště všeobecně segmentovaný, refrénovaný, ba i řecký. Extrémní expresivita obřlených protagonistů v kontrastu se „štronzy“ maskovaného chóru. Potlačení filozofické roviny dramatu ve prospěch naturalistického „divadla krutosti“, jakoby archetypální, až neevropské barbarizace, dionýské erotičnosti a celkově - příběh zašifrovávající - spektakulárnosti (včetně méně zřetelné zadní filmové projekce). Styčné plochy s Pitinským nedávným ozvláštňujícím pojednáním Krále Oidipa v brněnském HaDivadle. Tedy: provokující ztvárnění antické klasiky, k němuž těžko zůstat lhostejný.

PROS

Forma by měla na něčem držet

Iveta Jurčová, režisérka slovenského souboru Pôtoň z Levice - přivezla letos do Hronova inscenaci Antigony, vítěznou na loňské Martinské divadelní žatvě. Inszenaci již uvedli i na festivalech v Maďarsku a Chorvatsku. Hronovské publikum zná z práce levického souboru i představení Ochladzuje sa (Karol Horváth) a Oprátku pro dva od Ivana Bukovčana. Iveta studuje čtvrtý ročník divadelní režie a navíc pracuje v bratislavském Národním osvětovém středisku, obdobě naší Artamy.

Náš soubor se zformoval před čtyřmi lety a jsou v něm divadelníci z celého Slovenska. Vždycky jsem si "povytahovala" talentované lidi i z jiných souborů, až se na mě ostatní režiséři zlobili. Ale už mě někteří úspěšně napodobují... Na Hronově jsme potřetí, hráli jsme i v Třebíči a na dalších českých festivalech, a tak nás tu snad rádi vidí. A my jsme v Hronově taky moc rádi, je tu skutečně neopakovatelná kamarádská srdečná atmosféra.

Vaše inscenace jsou vždycky velmi zajímavé, silně výtvarné, emotivní, po formální stránce více založené na obrazových metaforách, na mimoslovním a pohybovém jednání. Takových v Čechách zas tolik není...

Neumím to úplně přesně vyjádřit, stále si totiž myslím, že divadlo dělám intuitivně. Bez ohledu na to, že mě škola učí věci pojmenovávat, o co se samozřejmě taky snažím. Ale lépe by to asi řekli lidé zvenku. Každý rok děláme něco jiného, téma jsou různá, někdy úplně náhodně se nám dostane do ruky text nebo námět, jindy to má delší inkubační dobu, někdy jde o programový záměr - Antigonu jsem např. zpracovávala na VŠMU jako analytický materiál, takže jsem se rozhodla ozkoušet si to i v praxi. Oprátku pro dva jsme hráli i proto, abychom ji uváděli pro střední školy - Bukovčan byl maturitní otázka. Ale ať je titul jakýkoliv, vždycky se ve zpracování odrazí to, co mě nebo celý soubor právě vzrušuje, trápí nebo zajímá. Inszenace u nás vždycky vzniká v kolektivní spolupráci, tak to bylo i u Antigony.

Všichni museli nastudovat kopec literatury, tedy nezůstalo to jen na mně a na dramaturgovi. Všichni pro svou hereckou práci museli získat nějaké vstupy, aby bylo z čeho vařit. Kromě toho zkoušíme o mnoho více než zřejmě většina jiných souborů a myslím si, že je to i vidět. Stále víc a víc ovšem dospívám k tomu, že je a bude třeba pravidelných hereckých cvičení,

pohybových, hlasových a především základů psychologického herectví, řekněme cosi ze Stanislavského. To se mi potvrídilo, když jsme začali zkoušet novou hru - navíc od našeho dramaturga Michala Ditte (hra byla třetí na slovenské obdobě Radokovy soutěže nových her 2003). Zdůrazňuji to proto, že bylo období, kdy jsem si ani nepřipomněla, že by amatérský herec musel být vybaven základy činoherního herectví. Dnes poznávám, že to právě chybí k tomu, aby ta forma měla na čem držet...

Kam dnes směruje Pôtoň?

Naše ambice, tedy ambice souboru Pôtoň, např. teď právě vedou ke snaze založit v Levicích profesionální soubor. To ovšem nezáleží jen na nás, ale také např. na zájmu města. Máme ovšem nejen šikovné herce, ale taky docela šikovný management. Takže zatím chceme založit občanské sdružení a zvládat to nějak sami. Rok od roku se nám zvyšuje zájem domácího publiku, samozřejmě hrajeme i pro školy, jezdíme i po Slovensku. Myslím si, že bychom měli co nabídnout.

-sg-

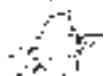
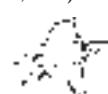
Jsme úplně čerství

Brněnský soubor Motýlci a kozičky přivezel do Hronova autorskou dramatickou hříčku Malá rošáda. Než jsme jí položili 3 otázky k inscenaci, oslovtily jsme její autorku a režisérku, jednadvacetiletou Kláru Mazlovou, studentku druhého ročníku teatrologie Masarykovy University Brno, aby nám něco prozradila o souboru a jeho práci:

"Motýlci a kozičky jsme jenom my tři a v rámci našeho divadla děláme jenom autorské věci. Někdo něco napiše a pak to sehrajem. Byli jsme z jedné školy, navíc se známe z voicebandového souboru Ústaf Brno, já tam sice už nejsem, kluci tam však působí stále. Existujeme asi půl, tři čtvrtě roku. Jsme tedy úplně čerství. Tohle je naše první hotová inscenace a teď zkoušíme další. Jedna z nich je Parníček, ta je ode mě, druhá se jmenovala Výfuk, ale teď už má název Harry Clinton, ta je od Matěje Záhoříka, a Pavel Rybička připravuje happening, jehož téma i název jsou tajné a nesmím je prozradit."

Jak vás napadla hra Malá rošáda?

Napsala jsem ji asi za hodinku, žádné dlouhé přemýšlení. Natukala jsem text do počítače, přinesla jsem ho klukům, jestli se jim to líbí, líbilo, tak jsme to sehráli.

pokračování na straně 7

Jaký máte vztah k šachům?

Šachy neumím. Vůbec netuším, jaká má pravidla, jak se jednotlivé figurky tahají.

Na scéně se ale šachy hrají. Je to opravdová partie? Kdo vyhraje?

Oni doopravdy hrají šachy, skutečnou partii. Kdo ale vyhraje, říct nemůžu. Záleží na každém divákovi, jak si to přebere.

Vladimír Hulec

Ten medvěd, co je v Alence králík

Ani Anička, ale Alenka, to je vlastně pozvání diváků do dětského pokojíčku, ve kterém ožívají hračky a dětství čtyř protagonistů hry, Zdeňky (řečená Zdena) Henslové, Moniky Formanové, Radovana Selingera a Jiřího Jelínka. Sešli se - aspoň zatím - jen pro tuto inscenaci. Nemají - aspoň zatím - žádné velké společné plány, jen jim tak pod rukama vykvetla Ani Ani..., ale Ale... Tak jsme tuto rubriku využili k třem otevřením jejich dětských pokojíčků. Odpovědi nechávám v přesném znění i pořadí, v jakém je - stojíce kolem mě - říkali.

Jaká byla vaše nejoblíbenější dětská hračka?

Zdenda: Ten medvěd, co je v Alence králík.

Radek: Vystríhovaní husiti z Ábička, v inscenaci nejsou.

Jiří: Oranžová tatrovka, nehráje v tom.

Monika: Vodník, plyšové, příšernej.

Čeho jste se v dětství nejvíc báli?

Jiří: Pozornosti, když si mě někdo všímal.

Monika: Být sama.

Radek: Co na mě zas můj bratr vymyslí.

Zdenda: Přesně, jestli mě náhle zmučeji, bráchové.

Jaký byl váš největší dětský sen?

Jiří: Loutkové divadlo a asi v 5. třídě se mi splnil.

Zdenda: Takhle (rozpažuje asi tak 1 metr) velká kuchyňka, že ji budu mít v takovém (nerozpažuje) jednom baráčku u nás na dvoře.

Monika: Být magistrou a prodávat v lékárně, míchat tam mastičky a léky.

Radek: My jsme s našima nikam moc nejdili a necestovali, a já jsem chtěl pořád cestovat - hrady, zámky, jedno co.

Jiří: A druhý sen jsem měl maringotku. Úplně regulérně jsem chtěl maringotku, protože v televizi byl nějaký pořad o nějakém klaunovi a on všude jezdil s maringotkou a to mě fascinovalo, že tam bydlí a přitom to je auto, které jezdí.

Vladimír Hulec

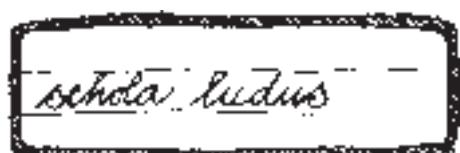
Bezpečný přelet

Tedy, budu-li si z letošního Hronova něco obzvlášť pamatovat, a to tak, že některé gesto či akcent se mi znova bude vracet - možná i v jiných souvislostech, pak to bude něco z Hechtovy investice (e-mailové a mobilní režie) do "neverbální" dramatizace Keseyho Vyhoďme ho z kola ven (Přeletu nad kukačním hnázdem). V HRONOFFU uvedl Dialog Plzeň v dálkově ovládané režii Miroslava Elgra, jinak též představitele Murphyho. Viděl jsem někdo film, popř. některé z českých uvedení dramatizace tohoto románu (např. v Pardubučích koncem osmdesátých let v režii Michaela Taranta), pak určitě mohl mít pochybnosti o "možnostech" převedení této silné epické látky plné dramatických zvratů a založené na psychodramatech osudu chovanců ústavu pro choromyslné do jazyka inzerovaného žánru nonverbálního divadla. A možná ještě chvíli po začátku se pochybovač nezbavil nervozity z předložené mozaiky etud, které sice vycházejí z tématu, ale k rozvíjení dramatického děje se mají jako mouka, vejce a sůl k hotovému knedlíku - cvičení v psychiatrické léčebně, hodinový stroj, mučící zařízení a pak i ty etudy ilustrující děj, prostředí a situace pantomickými vystupy...

Leč všechno do času. První polovina představení shrnula tragický osud indiánského rodu i dějiny Ameriky. Připravila skvěle půdu pro téma nastolené příchodem Murphyho, ke srozumitelnému přetlumočení příběhu Indiána (výborný Ivan Brankov) v drtícím nelitostném mechanismu manipulace s lidskou důstojností. Příběh Murphyho, který je osou filmového zpracování i divadelních dramatizací dostal nový rozměr. V plzeňské inscenaci v sobě nese Indián historickou paměť rodu, formálně přítomnou v postavách, z nichž byl zrozen a ze zmizelých dějů, které tu jsou stále přítomné. Epické souvislosti se zhmotňují v pochybové zkratce, etudy již nejsou etudami, najednou zafungují i některé pantomimické dovednosti, dokonce i cizující detaily, komické bonmoty a citace z filmů. Dotvářejí významy, atmosféru, téma a konečně se dostaví i katarze, která zasáhne publikum přesně do černého. Přes promyšlenou režii, světlou kompozici, adekvátní hudbu i zvuk, zajímavou a překvapivou organizaci prostoru a konečně i soustředění herců nezapřela inscenace spíše studiový charakter, work in progress. Ale byť došlo občas k rozvolnění rytmu, byť některé výkony nebyly zcela přesvědčivé, zůstane mi v paměti nesmírně zaujímat herci, které z "nonverbálního" přetlumočení Keseyho románu připravilo dialog s divákem. A to si na plzeňský Dialog budeme pamatovat.

-sg-

Málem mě šlohlá pepka

KPR (Kurz praktické režie)

tem přímo chirurgicky.

Trochu poslouchám a trochu fotím rozmáchlá gesta Milana Schejbalu i soustředěné obličeje seminaristů. Milan s úžasným temperamentem nenápadně trídí jednoznačně názory a Pavlína Morávková vše podstatné poctivě zapisuje na tabuly.

A následuje dlouhá debata nad větou „Šlohlá ji pepka“. Proč je ve větě „šlohlá“? Proč tam není „klepla“? Od názoru, že je to překlep až po názor, že celý text hry je vlastně napůl poezie, nebo alespoň na čtvrt a šlohlá je poetické.

Při výkřiku „vemeno z kachny“, prchám. Je to absurdní!!

Melich

schola ludus

Život je proces rozhodování

A (jako abeceda)

Vzpomínám si na jeden letní dětský tábor, kdy jsme v rámci nabídky programu měli připraven i kroužek základů divadla. Přestože byl kroužek dobrovolný, velice mne ničily účastníci se dívky, které se neustále ofrňovaly a reptały: „Tohle dělat nebudu“, „To je pitomý“ „To je teda blbý...“

Přesně na tyto zážitky jsem si vzpomněl, když jsem byl nahlédnut do semináře profesora Laurina. Jsou tam, až na výjimku, samé mladé dívky. Normálně bych měl panu profesorovi závidět, ale po zkušenostech z onoho tábora, jsem zvědav!

„Tak, dáme si hlasová cvičení, vezměte si texty.“

A první dívka po levici profesora spustila: „Co to cupe v ulicích Úpice“.

„Rekni to radostně, jako policajt, jako starosta, jako hlasatelka, jako účastnice konkurzu, jako...“

Jiná dívka, jiná větička: „Čichá, čuchá, čmuchá. „

„Nejdříve to řekni jako kocour a v půlce scény se změř na divící se ženu“.

Mění se věty, mění se děvčata a žádná se „neofrňuje“, žádná neprotestuje. Lozí po čtyřech a mění se v postavy loutkového divadla, krále, princeznu, vílu, vlka, čarodějnici... Předvádějí vyvěšení v rekvizitárně a pak pohyb loutky podle rytmu věty... Mění význam vět změnou přízvuku a dojdou až k čtení monologu Julie. Soustředěně poslouchají o okolnostech, motivaci, cíli jednání.

Ani jedna nespustí z pana profesora oči, přímo ho hltají pohledy a on jim s úsměvem říká o čteném textu, o procesu rozhodování, o tom, že každý den v každém našem jednání vytváříme nějaké rozhodnutí. A mým rozhodnutím bylo vyrazit do jiného semináře.

Melich

DĚDKA DIVADLA

Zaznamenáno na Kritickém klubu (úryvky).

Předně bychom se chtěli všem omluvit. Mluvené slovo má určitou intonaci a je pronášeno v konkrétní atmosféře. Zaznamenáno pak může někdy mít posunutý nebo až opačný význam. Neberte tedy tyto rádky jako přesné formulované verdikty, ale jako záznam nezaznamenatelného – jako pokus o zprostředkování a připomenutí...

Othello

Jan Cisař:

- Představení je vymknuto z běžných konvencí, v nichž se Shakespearova hra obvykle hraje – Othello bývá málodky označován jako černá komedie; posunů je v inscenaci ovšem víc.

- Soubor do jisté míry zdůvodňuje svůj posun tím, že chce údajně hrát pro lidové publikum z oblasti Krušných hor (Saské Švýcarsko), prý téměř nepoznamenané divadlem. Vzpomněl jsem si na českokrumlovskou inscenaci Romeo und Julie z roku 1697. Tehdy hru přivedli do barokního rádu, tak, aby se publikum dobře bavilo. Dovoleno bylo cokoliv.

- Soubor v první řadě usiluje o komunikaci s divákem, a to prostřednictvím velmi levných dialogů a situací, čímž ztrácí možnost jakéhokoli budování postav. Sekundární komunikace (mezi postavami, resp. herci), která je obvykle pro divadlo prvořadá, je zde potlačena na minimum.

- Výsledkem práce souboru je jakýsi mix či mélange, jak to známe z barokního divadla. O tom svědčí např. způsob použití hudby a písni (podobně jako v českokrumlovské inscenaci – baroko milovalo operu), nebo klauna, který připomene známou komickou postavu německého baroka zvanou Hanswurst. Pojetí figur i některých momentů je zase ovlivněno spíše komedií dell'arte.

- Posun divadelního uspořádání látky do úplnějiné podoby přinesl zvláštní zážitek. Záznam představení by mohl sloužit studentům jako ukázka barokní mélange.

- Bez znalosti „publika Saského Švýcarska“, pro něž je inscenace určena, lze téžko říct, proč sahá soubor k tak agresivnímu, rasantnímu a triviálnímu divadlu, když se snaží všemi prostředky zaujmout a přitáhnout diváka. Expressivita a „tlustý barevný nános“ ve spojení s krajním zjednodušením a zestručněním hry připomíná komiks. Je otázka, zda stojí za to v takto zjednodušené a zrychlěné podobě hrát Shakespearův text.

- Podle programu usiluje inscenace o politickou aktualizaci, tu lze ale téžko odhalit. Převažuje spíš pocit, že jsme se setkali s kuriozitou, bizarním dílem, které pojímá Shakespeara jako lidové barokní divadlo.

Z diskuse:

Jakub Korčák:

- Zmíněná postava Hanswursta je ztělesněním nejnižších lidských pudů. Shakespeare je ve světě po celá staletí nejhranější autor. Nabízí ve svých hrách obraz světa v mnoha různých rovinách – obsažena je zde samozřejmě i tato nízká, tělesná rovina. Pokud chce zůstat soubor jen u ní, proč ráději nezvolí autora blízkého komedii dell'arte?

Vladimír Štefko:

- Jsem přesvědčený, že zmínka o určení inscenace pro specifické publikum Saského Švýcarska je nepravdivá a jde spíš o jakousi výmluvu, pokus o obhajobu před českým publikem.

- Co se týče výše zmíněné političnosti, jeden motiv se tímto směrem přece jen od Shakespearovy hry posunul – rozkoš z intriky, z toho, že někomu čníme zlo. Jinak ale inscenace působí opravdu jako kuriozita a další současné přesahy v ní nenajdeme.

Franz-Josef Witting (tlumočí Karel Tomáš):

- Soubor produkuje inscenace podobného druhu každoročně už posledních dvacet let. V létě jezdí s povozem po Krušných horách a denně tam lidem hraje svá představení. Nejradší hraje Shakespearovy komedie, které jsou pro tento účel vhodnější. Současný přesah inscenace zřejmě nebyl pochopen, ale v Německu před dvěma lety působilo představení velmi aktuálně. V té době žila spousta nezaměstnaných na ulici, docházelo i k vraždám... Vztahy k těmto sociálním jevům tehdy v textu hry zaznívaly velmi silně.

- Styl inscenace vychází z tradice dřívější NDR (v NSR nic takového nebylo možné). Když hrál soubor Othella před půldruhým rokem, viděl jsem velmi působivé představení se silným tématem. Letos v květnu jsem byl zklamaný, stejně jako tady v Hronově. Inszenace ztratila svou někdejší hloubku, jde už jen po formální linii. Například při sledování Jagy v bojové scéně hrané ve zpomalém pohybu před rokem a půl nikdo ani nedýchal. Dříve velmi závažná scéna je dnes zlehčená vtipky a působí zcela povrchně.

Radka Hrdinová:

- Avizovaná političnost už zřejmě z inscenace značně vyvanula, je zřejmé, že takových konotací tam muselo být dříve mnohem více (narážky na „negry“, upalování, „zpržněná bílá rasa“)

Franz-Josef Witting:

- Pro mě jako pro Němce jsou odkazy stále jasné – u nás se konaly i hony na černé. Text je stále aktuální v nových spolkových zemích, odkud se stále mnoho mladých lidí stěhuje na západ a vrací se jenom starí.

Jan Cisař:

- Političnost najdeme už u Shakespeara. U Othela ji ovšem obvykle málo bereme v úvahu. Lze z něj ale udělat velmi politickou záležitost – tak jak to kdysi učinil Lawrence Olivier, když postavu Jaga založil na jeho příslušnosti ke zcela odlišné kultuře, což pak ale některé vnímali jako racismus.

z pléna:

- Možná by představení zapůsobilo více, kdyby

soubor i sem na Hronov přijel s povozem a koňmi.

- Lépe by působilo na otevřené scéně v parku.

Vít Závodský:

- O možnostech politické aktualizace Othella svědčí například i Morávkova inscenace v Hradci Králové, kde se příběh přenáší do kontextu Války v zálivu. Hra ale zůstala tragédií.

- Nezdá se, že by byl režisér skutečně historicky poučený. Použitá jarmarečnost se týká jen vnějších prvků a „vedlejších“ postav, klíčové postavy zůstaly naopak ztvárněny tradičním způsobem.

Blíží se den, kdy Vás budu milovat

Pavel Purkrábek:

- Na rozdíl od herecké akce a hereckých výkonů, stavby mizanscén atd. atd. bylo výtvarno něčím, co bylo v představení sledovatelné.

- To, čemu se říká „postmoderna“ nebo třeba „odvaz“, si může dovolit autor, který má v sobě vnitřní rád. Teprve pak lze zdánlivě volný gejzír nápadů poskládat v mozaiku tvorící určitý systém.

- Scénografie není výtvarný obor - je především součástí režijního myšlení, režijní koncepce. Scéna se pak může stát dalším hercem souboru a naopak člověk kinetickou kulisou.

- Prvotní sdělení situace je verbální, o skutečném hořkém údělu hlavního hrdiny ale dálé nic nepřesvědčilo. Inscenace pracuje s prvosignálními prostředky (např. veškeré projekce). Nápady trpí nedostatečnou výpovědní hodnotou a nejsou nikdy překvapivé. Navíc jsou tak sofistikované, že pro diváka nejsou srozumitelné.

- Soubor se připravil o jakoukoli hierarchii – nevíme, co je podstatné, a co je méně důležité. Vzniká tak bohužel „guláš“.

Jan Císař:

- U inscenací Petra Lanty je vždycky problém s hierarchizací a nakládání s rádem. Je ale třeba říct, že v tomto případě elementární koordinace a organizace jevištní práce na rozdíl od předchozích inscenací souboru poprvé funguje.

- Základní téma básníka - „blouda“ uprostřed ani ne tak konzumní, ale spíš technické civilizace je srozumitelné. Nepraktický člověk, který dokže snít, ale s lokomotivou si neví rady. Široké rozprostření nápadů ale způsobuje naprostou nepřehlednost.

- Moment, kdy vyjde na jeviště režisér inscenace a řekne, že by některý z diváků mohl být přenesen na jeviště, působí jako nabídka, že Michelova zkušenosť může sám prožít kdokoliv z nás. Pak ale Lanta vyzve ke vstupu na jeviště záhadného zamaskovaného tvora. V inscenaci zaznívají zasadní citáty z Verna sociálně politického charakteru. Je to všechno o tom, že civilizace ubíjí básníky – bloudy? Divák by rád příběh prožil se souborem, ale nedokáže se do něj dostat.

- Považuji za chybu, že mnoho témat jakoby pro české divadlo neexistovalo. Oceňuji, že nabízíte neběžná téma, ale bohužel nás do nich neumíte vtáhnout.

- Petr Lanta se tentokrát bohužel uchýlil k používání velmi levných prostředků („dým umí pouštět každý“). Sklouzl k racionalizaci svých obrazů. Obrazy v dřívějších inscenacích Společnosti Dr. Krásy byly velmi sugestivní, aniž by nad nimi divák musel přemýšlet.

Darja Ullrichová:

- Hierarchizace zcela chybí a není přitom jasné, zda jde o záměr nebo o nešikovnost. Je ale otázka, zda může vzniknout výpověď pouhým sčítáním řady rovnocenných elementů. Z řady se určitým způsobem vymyká snad jen obraz Ráje.

- Soubor působí dojmem komunity, která doufá, že její výpověď bude pochopena. Rezignuje ale na sdělení, jako by představení bylo určeno jen pro členy této komunity.

- Výtvarníci nám divadelníkům kradou divadelní prostředky a pracují s prostorem a časem. Současné divadlo se naopak často ocítá na samé hranici výtvarného umění. V tomto představení je tato tendence zcela citelná. Použité obrazy působí ale nešikovně, jsou neinvenční a energeticky slabé.

Vladimír Štefko:

- Odhlédnu-li od všeho, co mě nezaujalo, zůstává pouze základní situace a pocit z ní. Dá se s tímto pocitem vystačit dvě hodiny?

- V příběhu jde o člověka, který se nedokáže zařadit, neumí existovat ve společnosti. Připomíná Čechovova Ivanova, protože jeho tragédie spočívá nejen v tom, že se nedokáže zařadit, ale že si je této neschopnosti vědom.

- Inscenace by mohla být mnohem přesvědčivější, kdyby byla o čtyřicet minut kratší.

Regina Szymiková:

- Z osmdesáti procent nebylo představiteli hlavní role rozumět, divák si musel domyslet. Částečně se to týkalo i ostatních členů souboru.

Petr Macháček:

- V inscenaci jsem našel jakýsi rád, i přes nedokonalosti (zvláštní temporytmus, špatná slyšitelnost), dané možná pro soubor nezvyklým prostorem. Stálé tápaní po scéně a vybočování z rádu ale zajímavě korespondovalo s tématem. Z představení, která jsem letos na JH viděl, šlo o první, které si vytklo vysoký a nekonvenční cíl.

Darja Ullrichová

- Jaký vysoký cíl?

Petr Macháček:

Uskutečnění originální režisérské vize bez ohledu na nebezpečí, která z toho plynou. Petr Lanta nejde na jistotu, oceňuju jeho výpověď, i když zůstává zčásti uzavřená.

Jakub Koráček:

- Vztahoval jsem se k souboru také se sympatiemi. Cením si upřímné snahy o sdělení. Je tu jen otázka, jak dosáhnout jeho srozumitelnosti. Samotný pocit ke stvoření inscenace nestačí. Je třeba se zabývat hierarchizací, důležitostí jednotlivých prvků a hledáním dominant.

mladík z pléna:

- Děkuji za jedno z nejzajímavějších představení pokračování na straně 10

schola ludus

Seminarišté nemají strach z obezity očima žluté pruhované

Seminář P jako Divadlo poezie

Ráno jsem se jako obvykle probudila hladová. Chvíli jsem přemýšlela, že bych skála na moruše do města k základce, jenomže ze Zbečníku je to celkem dálka. Tak mě napadlo, když ne základka, tak co třeba zahrada mateřské školky, je to kousek a je tam celkem klid. Mohlo být zhruba tak asi něco okolo 9:31, sedla jsem si na zahradě na lavičku, ale tam nesvítilo slunko, a tak jsem se vyhřívala na stole. Na pár sekund jsem propadla spánku. Ale tak, tak jsem stačila usknout! Ti blázní na mě chtěli položit bábalku. Byla jsem rozčilená, ale pak jsem se uklidnila a pustila se do ní, však se nic nestalo, takže vše dobré, bábalka taky. Ale přicházeli další a další a na stoly nosili další a další jídlo: koláčky, meloun, sušenky, hruškový a ananasový džus. Slaný mě moc nebral. Trochu mi vrtalo hlavou, proč se v srpnu pořád baví o Silvestru, jako by ho právě oslavovali! Oni mezičím taky jedli a tak trochu mě od jídla odháněli. Neuvěřitelně jsem se přejedla, a tak jsem si na chvilku lehla na stůl. Začali si povídат a pak jeden druhého představoval těm ostatním, třeba kluk, co měl představovat holku, mluvil za ni v ženském rodě, a to bylo docela zábavný. Pak šli k prolezačkám a učili se dýchat, poté se rozdělili na skupinky po třech a říkali svá jména pořád dokoła, jeden přes druhého a říkali tomu voice band. A zase se šlo ke stolu jíst, to už jsem docela koukala, že se tam objevili naši a ojedáli jim meloun. Trochu jsem se za ně styděla, protože se tam dva porvali kvůli žrádlu! Seminariští si mezičím četli svoje práce. Dostali zadání pět slov, z nich si jedno vybrali a napsali na ně básničku nebo jinou poezii, to byla paráda - oni byli tak poetický! Jenomže nás tam bylo čím dál tím více, a to už je trochu rozhodilo. Pak jsem pochopila, proč se tady naši začali hemžit - ten Silvester (už to vím - byl jejich vůdcem) vylil hruškový džus, a to byl pro ty naše negramoty hotový ráj. Silvestrovci si zadali domácí úkol, sklidili jídlo (při tom na nás tak trochu nadávali) a odešli. Jejich domluva na zítřejší snídani zněla, bud mléčné výrobky nebo zabíjačka, ble! Ale zábavní byli, o tom žádná.

Vosa

pokračování ze strany 9

Hronova, velmi energeticky silné. Ztotožnil jsem se na samém počátku s postavou Michela a pak jsem postavu dál sledoval ve fragmentech jeho životního příběhu. Vnímal jsem v inscenaci tři téma: téma postindustriální společnosti, která „semílá“ lidi ke svému obrazu. Dalším tématem je otázka, zda má člověk, který ve společnosti neobstojí, právo žít, pokud se nedokáže přizpůsobit. Třetí téma vidím ve vztahu mladíka k dívce – on sám už na ni používá triky, které ho naučila okolní společnost. Inszenace je velmi promyšlená. Nerozluštěl jsem pouze Ráj s operním vystupem.

Cítím souvislost s The Wall od skupiny Pink Floyd a s filmem Amerika.

Petr Lanta (režisér inscenace):

- Mám radost z názorů, které zazněly. Jsou pro mě překvapivé a vedou mě k uvažování o divadle vůbec a o možnostech vzájemné komunikace.

- Nemusím a nepotřebuju být originální. Je hloupost, abych se o to snažil.

- Rád v naší inscenaci je, věřte mi. Je fascinující, jak každy vnímáme věci jinak.

- Smysl divadla je pře... Co je smyslem divadla?

Petr Macháček:

- Smyslem nezávislého (amatérského) divadla je i rizkovat, dělat i to, co má smysl pro jediného diváka. Není správné pohlížet na amatérské divadlo způsobem: „...loni Lanta zničil oponu a teď tam pro změnu bude mít oheň, takže přijedou hasiči...“.

Muž s knírem:

- Seděl jsem ve třetí řadě na balkóně a nemohl jsem být osloven, nebylo slyšet, nedonesly se ke mně ani výtvarné obrazy...

Petr Macháček

- Já jsem seděl ve čtvrté...

Diskuse ještě chvíli pokračuje výměnou názorů mezi diváky, kteří inscenaci přijali, a těmi, kterým se do světa obrazů Společnosti Dr. Krásy nepodařilo proniknout. Zazní i otázka, zda snad toto přijetí či ne-přijetí neukazuje na generaci rozdíl. Věkové složení obou vzniklých táborek tomu ale nenasvědčuje...

Zaznamenal jah

Čajovna U BÍLÉHO DRAKA

Dnes jsem potkal mnoho svých každoročních známých. Je mi s nimi vždy moc příjemně.

Také, musím říci, že se možná spustilo něco, co doufám nezanikne s letošním Jiráskovým Hronovem. Mám na mysli výsledek snažení mnoha lidiček z čajovny – stan, garáže, koncerty, divadlo pro děti, setkávání lidí. Jeden bláznivý politik kdysi dávno slavnostně hlasal „Právě jsem se vrátil z Hradu...“

Já říkám: „Právě jsem přišel domů z parádního jazzového koncertu a jako třesničku na dortu jsem shlédl ohňové divadlo před Jiráskovým divadlem“. To je přesně to, proč mám rád Jiráskův Hronov. Neformální setkávání!

Co Vás čeká v úterý? Ráno divadelko Jarky Holasové s pohádkou „Hrnečku vař“ – opět v 10.00 hodin. Odpoledne čajová meditace, případně masáž. Večer koncert skupiny Vibra Etherne hrající akustický etno-folk ve 21.00 hodin. *kemis*

Amatérská scéna do každé divadelní rodiny AITA/IATA na Hronově

Amatérská scéna může být pro toho, kdo nemá nic společného s amatérským divadlem, synonymem pro amatérské divadelní dění. Divadelní toto slovní spojení vnímají zcela konkrétně jako název svého časopisu, který jim přináší informace o tom, co se v amatérském divadle událo, poskytuje jim servis zejména v oblasti dramaturgické, legislativní, technicko-organizační aj., zprostředkovává zkušenosti ze života souboru a zajišťování jejich existence, reflekтуje zahraniční dění a zkušenosti, monitoruje činnost souboru a připomíná jejich výročí, včetně jubilej tvůrčích osobností etc., etc.

V příloze d'ARTAMAn se divadelní dozvídají o tom, co se bude dít, kdy a jak. Nalézají v ní propozice přehlídek, vzdělávacích a dalších divadelních akcí a přihlášky na ně. Časopis má od roku 2001 Repertoárovou přílohu, v níž jsou otiskovány vybrané, jevišti provedené texty divadelních her, doplněné dramaturgickými pendenty, upozorňujícími na jejich kvality, respektive úskalí, která je při inscenování třeba překonávat. Soupis her je k dispozici u stánku s publikacemi před Jiráskovým divadlem. Zde lze hry i získat.

To vše a mnoho jiného, včetně bohaté obrazové části vytváří z Amatérské scény jediný nejúčelnější informační prostředek o amatérském divadelním dění v ČR. Vychází 6 x ročně na krídovém papíře o průměrném počtu 64 stran. Roční předplatné činí 240,- Kč. Můžete si je zajistit i zde na Jiráskově Hronově u stánku s publikacemi či objednat na adresu NIPOS-ARTAMA, redakce Amatérské scény, P.O.BOX 12, 120 21 Praha 2. Dejte tak sobě i Amatérské scéně dárek k 50. ročníku časopisu.

Amatérská scéna by neměla chybět v žádné divadelní rodině!

Protože je Jiráskův Hronov nejen festivalem, ale i příležitostí k pracovním setkáním, konalo se zde v neděli také zasedání českého střediska mezinárodní nevládní organizace amatérského divadla AITA/IATA.

Byl přijat nový člen střediska, sdružení Plzeňská neprofesionální scéna.

Středisko zhodnotilo zahraniční reprezentaci českého amatérského divadla za minulé období. Největším úspěchem bylo vyslání dětského souboru DdDd z Děčína na světový festival dětského divadla, který se konal v červenci na Kubě. Další soubory byly přijaty na festivaly v maďarské Kazincbarczice (Rádobydivadlo Klapý), rakouském Dornbirnu (Černí Šviháci Kostelec n. O.), korejském Chuncheonu (Jirásek Česká Lípa), středoevropský festival v ruském Jekatěrinburgu byl zrušen, ale nominace souboru (C Svitavy) byla přesunuta na mezinárodní festival v ruské Gatchině. Středisko vyslalo lektora a účastníky na evropskou dílnu mladých divadelníků EDERED do Vídně.

Dále byla projednávána problematika kontaků a informovanosti ve vztahu ke světovému centru organizace i ke světovému festivalu v Monaku a řada dalších organizačních záležitostí. Středisko se sejdě ještě jednou na konci JH, kdy vytipuje inscenace z letošních ročníků národních přehlídek včetně Jiráskova Hronova, které budou vhodné pro zahraniční reprezentaci v další sezoně. O výběr inscenace reprezentující české amatérské divadlo na Scénické žatvě v Martině bude požádán Dr. Vladimír Štefko.

-kt-

Koncert kapely Tesla

V přijemně vytopené koncertní hale Divadla Vosto5, ve světle ramp i tisíce svící zazářili všichni členové světoznámé kapely a jejich snad ještě významnější hosté. Nechybělo nic.

Hudba, text, úvodní slovo, závěrečné slovo, průvodní slovo, sprosté slovo, teplé slovo, protest song, lovesong, jasně tóny kytar, varhan, harmoniky... a dokonce a to je neuvěřitelné... to se často nestává, zazněly i falešné tóny místo až kakofonie. Díky.

Petr Haken

Marius Pedersen

Sico Rubena

VČE
SKUPINA ČEZ

Soutěž o Cenu Pinokkio 2004

Motus o.s. - produkce divadla Alfred ve dvoře spolupořádá předvýběr českých projektů (pantomimické nebo jiné exkluzivní vizuální produkce) do mezinárodní soutěže „Cena Pinokkio 2004“ v Belgii. Výběr českých projektů, které se budou ucházet o zařazení do říjnového finále soutěže, se uskuteční na festivalu Mimorial v Kolíně 9. září 2004. POZOR! Uzávěrka pro přihlášky do soutěže v ČR je 24. srpna 2004.

Podmínky: http://www.mime.be/forms/CZ_Regulations_Pinokkio.doc

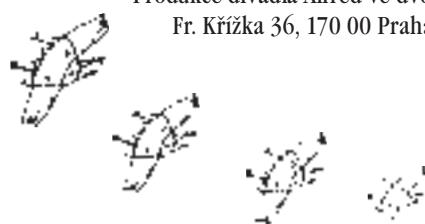
Přihlášky: http://www.mime.be/forms/CZ_Application_Pinokkio.doc

Formulář - technické požadavky: http://www.mime.be/forms/CZ_Technical_Formdoc

Přihlášky a formuláře zasílejte na adresu:

MOTUS o.s.

Produkce divadla Alfréd ve dvoře
Fr. Křížka 36, 170 00 Praha 7

Zajímáte se o divadelní režii? Máte zájem a chuť se vzdělávat?

Svaz českých divadelních ochotníků otevírá dvouletou školu Základů činoherní režie.

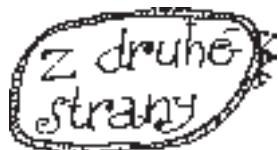
Ředitelem školy byl ustanoven Mgr. František Tomášek, Vrbová 1476, 250 01 Brandýs nad Labem. Hlavním lektorem, který povede výuku hlavního předmětu: Režijní příprava je režisér Rudolf Felzmann. Dalšími předměty výuky jsou: Dějiny divadla, Základy dramaturgie, Hudba a zvuk v inscenaci, Kostým na divadle, Základy psychologie, Scénografie.

Zahájení školy proběhne zde na 74. Jiřákově Hronově. Dospod přihlášení zájemci se scházejí denně, počínaje pondělkem 9. srpna, vždy v 9.00 hodin v budově Hotelové školy, vedle informačního střediska, v učebně číslo 8. 13. a 14. srpna se účastníci sejdou tamtéž a obdrží komplexní informaci o studiu, včetně studijního plánu.

Studium bude zakončeno absolventskou inscenací a absolventi obdrží certifikát SČDO o absolvování režijní školy.

Zveme další zájemce o studium školy Základů činoherní režie na setkání Klubu režiséru SČDO.

J. Vycichlo, předseda SČDO

Loutkářský prostor

Už teď můžeme říci, že se zcela jistě zvedne veliká diskuse kvůli místu - nemístu, počtu představení a vůbec všemu tomu kolem představení souboru z Trnávky. Jenom bych rád upozornil, že my, "kamenní ochotníci" jsme v posledních letech úpěnlivě prosili loutkáře, aby nám do toho Hronova přijeli. Oni se vždy bránili. Drtivá většina z nich chce hrát v malém komorním prostoru. A ten jim, při vší snaze, letošní JH nenabídl. Není to vina ani Aničky, ani Alenky, ani Štěpána, ani Milana, ani Marcelky. Tak to bohužel prostě je. Než tedy budeme vynášet ostré soudy, zeptejme se - Nebyla by chyba, kdyby loutkáři na české scénické žatvě chyběli? A pokud chceme, aby nám příští rok přijeli zase, zkusme jim najít adekvátní prostor.

František Štibor

Modrá hvězda

Pokud Vás všechny, Vás, naše milované účastníky, naši milované národní scénické žatvy, stejně jako Vás, naše milované hronovské místní mrzí, že si nemůžete zajít na koňský guláš, Pavlišov nebo výtečné smažené býčí žlázy, sledujte zítřejší vydání hronovského Zpravodaje. Jeho redaktoři se vydali po stopách "Osudů Modré hvězdy". Zítra Vám přineseme šokující informace o tom, jak Evropská unie zasáhla do našich stravovacích návyků. Musí naše tlustá i tenká střeva strádat? Kam zmizel ten starý pajšl. Přineseme zítra exkluzivně v našem Zpravodaji.

Foto: I. Mičkal

POPELKA Rakovník

XXIII. ročník národní přehlídky amatérského činoherního divadla pro děti

Ve dnech 10. - 14.11.2004 se uskuteční pod názvem POPELKA v Kulturním centru a v Tylově divadle v Rakovníku XXIII. ročník národní přehlídky amatérského činoherního divadla pro děti. I letos na ní uvidíte nejdennější inscenace pro děti, a to nejen z oblasti amatérského činoherního divadla, ale i inscenace loutkářské. V programu najdete i přední inscenace profesionálních souborů. Vedle inspirace, kterou umožní tato představení, se POPELKA bude věnovat v širším záběru i otázkám komunikace dětského publiku s artefaktem divadelního představení.

Pořadatelé přehlídky zvou všechny zájemce k účasti na přehlídce jako pozorovatele - semináristy. Zájemcům zajistí ubytování na Zimním stadionu za cca 160,- Kč, internátní ubytování za cca 180,- Kč za 1 noc, popřípadě improvizované ubytování za 50,- Kč za 1 noc, pokud si přiveze vlastní spací pytel. Pro náročnejší lze objednat ubytování v soukromí za cca 250 - 300,- Kč za 1 noc, v Pensionu Cafourek za cca 300,- Kč nebo v Hotelu Viola za cca 350 - 400,- Kč.

Předpokládá se, že se pozorovatelé zúčastní představení, rozborových seminářů k nim a zakončení přehlídky s vyhlášením výsledků a oceněním nejlepších výkonů, jehož součástí bude i vyhodnocení autorské soutěže divadelních her pro děti Oříšky pro Popelku. Vstup na představení budou mít zajištěny za úplatu, ale se značnou slevou. Na 5 dní obdrží permanentní vstupenku za 200,- Kč, na 4 dny za 150,- Kč a na 3 a 2 dny za 100,- Kč (vstupné na jednotlivá představení bude 20 - 50,- Kč).

V průběhu přehlídky budou pod odborným vedením psychologů a pedagogů pracovat skupiny dětí, jejichž reflexe na představení zprostředkují lektori v rámci rozborových seminářů a diskusních fórum.

K tomu, abychom s Vámi jako pozorovateli v Rakovníku počítali, je zapotřebí vyplnit a odeslat přihlášku (najdete ji na adresu:

http://www.nipos-mk.cz/prilohy/prihlaska_Popelka_2004.doc nebo v posledním čísle Amatérské scény) na adresu:

Kulturní centrum
do rukou Aleny Mutinské
Na Sekyře 2377
269 01 RAKOVNÍK

Uzávěrka doručení přihlášek je 22.10.2004.

V případě, že - ač přihlášení - se nebude moci POPELKY zúčastnit, je nutné svou přihlášku písemně či telefonicky (tel. 313 512 733 nebo 313 517 242 - 3, fax: 313 512 351, e-mail: dramaturgie@kulturnicentrum.cz) zrušit nejdéle do 29.10.2004.

nipos

9:00-12:30

Semináře a dílny

14:00-16:00

Kritický klub

14:00 (A) a 16:30 a 20:00 (B) - Jiráskovo divadlo

Divadlo bez základního Sokolov

E. Ionesco: Plešatá zpěvačka

14:00 a 16:30 (A) a 18:30 (B) - Sál Josefa Čapka

Divadlo De Facto Mimo Jihlava

Ketnerová, M. Kolář: Modrý drahokamen (Mrkvajzíci) (40')

14:00 a 16:30 (B) a 20:00 (A) - Sokolovna

Divadlo Prádelna Rosice

Pavel Strašák: Misionáři (75')

18:45 - v parku a 22:00 - stan ve dvoře

Divadlo VOSTO Praha

Cihlář a Prokop: Vajce / 50'

HRONOFF

Zpravodaj 74. Jiráskova Hronova

Vydává organizační štáb

Šéfredaktor: Jana Portyková

Redakce: Vladimír Hulec, Alexandr Gregar, Jan Rolník, Michal Drtina

Výtvarník: Rostislav Pospíšil

Fotograf: Ivo Mičkal

Oficiální stránky festivalu:

<http://www.hronov.cz>

Tisk: GZH, s.r.o.

Cena 5,- Kč

Komiks pro vás připravil Jiří Jelínek

ZASLECHNUŠ

Z neděle na pondělí ukradl někdo ze stohů před divadlem dvě vlajky - českou a evropskou a čtrnáct malých praporů s logem Jiráskova Hronova (od zahájení JH jich zmizelo celkem 29).

Otec Vavřinec přijede! Na zasedání nebeské rady bylo uděleno sv.Vavřincovi vízum, opravňující tohoto světce k návštěvě 74. Jiráskova Hronova. Otec Vavřinec, patron všech kuchařů, hostinských, pivovarníků, studentů a hasičů, přijede v doprovodu nebeské andělské skupiny na hronovské náměstí dnes v 16.00 hodin. Přiveze radost, pohodu a VÍNO! A dále bude pokračovat se svým doprovodem do parku A.Jiráska, kde se na jeho počest bude konat přepestrá veselice až do pozdních nočních hodin. Zveme všechny hronovské občany a návštěvníky festivalu - přijďte ochutnat rožněné sele, paláčinky, dobré víno, pivo a další rozličné pochoutky!

V pondělí se nevyplatí chodit na výlety. Když nás v pravé poledne Zdenda (značí nočního hronovského podsvětí vědí, že je řeč o číšníkovi z restaurantu Horor - ceny mírné, sortiment široký a obsluha v závislosti na časomíře přijatelně milá) posílá do skalního města Ostaš, prohlásil: "Je pondělí poledne, to tam nikdo nebude." Mýlil se!!! Ještě jsme nevylezli z vozidla, a už na nás křičeli: "Vy jste tady taky?" Byli tam všichni. Přítel Vlado. Jeho skvělá manželka. Jejich kamarádi a naši kamarádi. A dalších osm, devět nebo dvanáct stovek účastníků JH. Kdo ale sakra chodí na ty semináře?! Doufám, že v příštích dnech najdeme každý.

Kyvadlová autobusová doprava

Úterý 10. srpna:

Náchod - Hronov - odjezd 8.30

Hronov - Náchod - odjezd 23.00

Hronov - Náchod - odjezd 24.00

Sředa 11. srpna:

Náchod - Hronov - odjezd 8.30

Hronov - Náchod - odjezd 22.00

Hronov - Náchod - odjezd 24.00

Cvrttek 12. srpna:

Náchod - Hronov - odjezd 8.30

Hronov - Náchod - odjezd 22.00

Hronov - Náchod - odjezd 24.00

Pátek 13. srpna:

Náchod - Hronov - odjezd 8.30

Hronov - Náchod - odjezd 23.00

Hronov - Náchod - odjezd 24.30

Sobota 14. srpna:

Náchod - Hronov - odjezd 8.40

Autobus je pro účastníky JH zdarma. V Hronově vyjíždí od divadla, staví před internátem ve Velkém Poříčí a před internátem v Náchodě na Denisově nábřeží.

Kdo má zájem vlastnit filmové dokumenty z posledních tří ročníků JH, měl by se stavit v Informačním centru. Vláďa Kunc z Havlíčkova Brodu jezdí fotit a filmovat do Hronova už dlouhé roky. Mnozí z těch, kteří zde v posledních patnácti letech účinkovali, mají doma videokazetu s jím pořízeným záznamem inscenace. Vývoj techniky postupuje milovými kroky a vše, co dříve nešlo, je dnes hračkou. Zaznamenané, ustříhané a ozvučené DVD (po dohodě lze dodat i VHS) Vám připomene inscenace, které jste na Jiráskově Hronově viděli.